

Sygn. akt V.2 Ka 222/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

Sędziowie: SSO Sławomir Klekocki

SSR (del.) Barbara Wajerowska-Oniszczyk

Protokolant: Agnieszka Szafoni

w obecności Magdaleny Szymańskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2015 r.

sprawy: *P. M. /M./*

syna L. i E.

ur. (...) w N.

oskarżonego o przestępstwo z art. 190 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 10 lutego 2015r. sygn. akt II K 134/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat J. P. kwotę 420,00 złotych (czterysta dwadzieścia złotych) oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn.akt V.2 Ka 222/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy w Żorach uznał oskarżonego P. M. za winnego tego, że w dniu 19 października 2011 r. w Ż. słownie groził pozbawieniem życia J. Ć., przy czym groźby te wzbudziły u zagrożonego uzasadnioną obawę, że będą spełnione tj.o czyn z art. 190 § 1 k.k i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 90 stawek dziennych licząc po 10 zł stawka, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J.

P. kwotę 929,88 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożyła obrońca oskarżonego, zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzuciła obrazę przepisów postępowania karnego, która miała istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zakresie nieprawidłowej, przekraczającej ramę swobodnej oceny zeznań świadka B. M. oraz wyjaśnień oskarżonego poprzez odmowę uznania ich za wiarygodne w zakresie mającym znaczenie dla ustaleń faktycznych będących podstawą przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k., a także poprzez przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom świadków J. Ć. oraz B. Ć. w opozycji do całokształtu materiału dowodowego oraz pominięcie zeznań świadka A. Ł. mających znaczenie dla istotnych w sprawie ustaleń, zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że oskarżony P. M. w dniu 19 października 2011 r. w Ż. słownie groził pozbawieniem życia J. Ć., a groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę spełnienia, podczas gdy całokształt materiału dowodowego nie pozwalał na poczynienie w/w ustaleń. Wniosła o zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu z art. 190 § 1 k.k., zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonego

z urzędu w postępowaniu przed Sądem II instancji według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała i to w stopniu wręcz oczywistym. Apelacja ta bowiem w zakresie w jakim kwestionowała ustalenia faktyczne w zaskarżonym wyroku pozbawiona jest słuszności.

Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I instancji bezpodstawnie odmówił wiarygodności zeznaniom świadka B. M. i wyjaśnieniom oskarżonego zaprzeczającego aby dopuścił się przypisanego mu przestępstwa

i ustalenia oparł na zeznaniach świadków J. Ć., B. Ć. i R. S., które zdaniem skarżącego budzą wątpliwości co do ich wiarygodności. Skarżąca kwestionowała nadto ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji podnosząc, że zgromadzone w sprawie dowody oceniono przekraczając granice swobodnej oceny dowodów. Przed odniesieniem się do tego ostatecznego stwierdzenia należy przede wszystkim podkreślić, że wynikające z art. 7 kpk prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw Sądu a zarzut obrazy tego przepisu może być skuteczny tylko wtedy, gdy zostanie wykazane, że Sąd orzekający oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia byłby słuszny tylko wtedy gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne z wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił albowiem Sąd ten wskazał dowody na których oparł ustalenia co do przebiegu zajścia i zachowania się w jego trakcie oskarżonego, a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym.

Sąd I instancji – mając do wyboru przeciwstawne relacje dotyczące przebiegu zdarzenia a konkretnie wypowiedzianych słów groźby – poczynił ustalenia opierając się na zeznaniach pewnej grupy świadków (J. Ć., B. Ć., R. S.) uznając je za wiarygodne, zaś zeznaniom innej grupy świadków (B. M.) i wyjaśnieniom oskarżonego tego waloru odmówił.

Z faktu, że Sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów, do czego

z resztą był zobowiązany – nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy zakreślone w przepisach postępowania zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk. W

istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego,

a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Odnosnie zeznań świadka B. M. i wyjaśnień oskarżonego, na które w apelacji powołuje się skarżąca to wypada tylko zauważyć, że zeznania i wyjaśnienia tych osób zostały poddane przez Sąd I instancji wnikliwej analizie i konfrontując je z całokształtem ujawnionych okoliczności Sąd Rejonowy uznał je za niewiarygodne w części dotyczącej wypowiedzianych gróźb. Taka ocena tych dowodów nie zawiera w sobie ani błędu ani nie jest oceną dowolną skoro została poparta wszechstronną analizą całokształtu okoliczności sprawy. Zwrócić również należy uwagę, iż w zasadniczej kwestii osoby te składają odmienne oświadczenia o ile bowiem oskarżony twierdził, iż to pokrzywdzony kierował wobec niego groźby to świadek B. M. jednoznacznie oświadczała, iż w trakcie zdarzenia nikt gróźb nie artykułował.

Odnosnie przywołanego w apelacji świadka A. Ł. to wypada tylko zauważyć, iż jej zeznania dotyczą okresu 2005 roku, a zatem nie objętego aktem oskarżenia należy równocześnie zwrócić uwagę, iż zeznania te są wewnętrznie sprzeczne o ile bowiem w początkowej fazie zeznań twierdziła ona, iż wzajemne relacje J. Ć. i oskarżonego były normalne i nie dostrzegała żadnych konfliktów to w końcowej fazie zeznań świadek ten twierdził, iż pokrzywdzony do innych członków swojej rodziny odnosił się „chamsko i niestosownie”.

Pomijając zatem fakt, iż zeznania te dotyczą zupełnie innego okresu niż objęty zarzutem dotknięte one są wadą wewnętrzną sprzeczności.

Co do świadków (J. Ć., B. Ć., R. S.) na podstawie zeznań, których Sąd merytoryczny oparł swoje ustalenia faktyczne to zeznania te co do istotnych dla sprawy elementów tworzą logiczną całość, wzajemnie się uzupełniając. Zwłaszcza zeznania świadka R. S. jako osoby obcej wobec stron mają wymiar obiektywny. Z zeznań tych jednoznacznie wynika, iż w trakcie zdarzenia padały słowa gróźb. Tak więc zeznania te wspólnie

z zeznaniami pokrzywdzonego tworzą logiczną całość. Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny, sprowadziły się do negocjowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi, w żadnym zaś razie nie podważają one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa.

Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy ani też podstaw do jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Wymierzona oskarżonemu kara grzywny uwzględnia nie tylko stopień społecznej szkodliwości czynu, poziom zawinienia okoliczności zdarzenia oraz warunki osobiste oskarżonego ale także możliwości finansowe oskarżonego. Sprawia to, iż orzeczona kara nie może być postrzegana jako niewspółmiernie surowa i to

w stopniu rażącym. Dlatego i w tej części brak podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku. Z tych względów Sąd Okręgowy utrzymał

w mocy zaskarżony wyrok.